



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Ing. L. S.**
bytem S. 84
zastoupen JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem
sídlem Klokotská 103/13, Tábor

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

za účasti: 1. L. Č.
bytem S. 75
zastoupen JUDr. Dagmar Křesťanovou, advokátkou
sídlem Masarykova 427/31, Brno
2. CETIN a.s.
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2018, č.j. KUJI 40933/2018, sp. zn. OUP 205/2017 Fu-12,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2018, č.j. KUJI 40933/2018, sp. zn. OUP 205/2017 Fu-12, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta, sídlem Klokotská 103/13, Tábor, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2018, č.j. KUJI 40933/2018, sp. zn. OUP 205/2017 Fu-12, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 11.4.2017, č.j. SÚ/966/15/Kle-77-Rozh, jímž byla umístěna stavba „Přístavba zemědělské stavby - „Rodinná mléčná farma“ - Sirákov“ na pozemcích parc. č. X a X v k.ú. X. Stavební úřad rozhodoval poté, co žalovaný jeho původní rozhodnutí ze dne 8.9.2015, č.j. SÚ/966/15/Kle-21-Rozh, rozhodnutím ze dne 1.3.2016, č.j. KUJI 19565/2016, sp. zn. OUP 403/2015 Fu-8, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že umísťovanou stavbu je nutné posoudit z hlediska souladu s novým územním plánem obce a postavit najisto, zda je napadené rozhodnutí v souladu s § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný se s uvedenou námitkou, která představuje novou skutečnost, kterou vznesl žalobce až v odvolání, dostatečným způsobem nevypořádal. Podle žalobce došlo změnou č. 1 územního plánu obce Sirákov ke změně regulace na dotčených pozemcích.
3. Žalobce dále namítá, že podmínka stavebního úřadu týkající se výsadby stromů a keřů je stanovena neurčitě. V kapitole D.IV.1. Oznámení EIA je sice stanoveno, že v další fázi projektu bude řešen projekt ozelenění farmy, nicméně tím se v procesu EIA podle žalobce jednoznačně myslí fáze územního řízení. Podmínka měla být stanovena přesně s ohledem na namítané šíření zápachu. Žalovaný vůbec neřešil námitku, že stromy a keře začnou plnit účel odclonění stavby až za několik let.
4. Podle žalobce stavební úřad pouze kopíroval texty závazných stanovisek, nijak tyto texty kriticky nehodnotil, neseřadil a nezvýraznil žádné podmínky. Některé texty přitom neobsahují žádné podmínky a jsou pouze popisem stavu z pohledu dotčeného orgánu. Doporučení dotčeného orgánu stavební úřad považuje za závaznou podmínku. Nelze souhlasit s hodnocením žalovaného, že uvedený způsob stanovení jednotlivých podmínek není závadný, zmatečný a nekontrolovatelný.
5. Podle žalobce je závažným nedostatkem také absence kompletní pachové studie. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s nesouladem výrokové části doporučení příslušného orgánu ochrany ovzduší, které doporučuje použít biotechnické přípravky pro snížení emisí amoniaku a snížení zápachu, přitom v odůvodnění svého rozhodnutí stavební úřad tvrdí, že se žádný zápach do obytné zástavby šířit nebude. Správní rozhodnutí tak odporují § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

6. Žalobce dále namítá, že jako účastník řízení měl právo získat kopii dokumentace stavby, a pokud mu to bylo odepřeno, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce v tomto ohledu odkazuje na obdobné závěry judikatury krajských soudů a upozorňuje, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5.6.2017, č. j. 29 A 107/2015-86, zdejšího soudu, o který opírá svůj názor žalovaný, je předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti.
7. Žalobce dále uvádí, že souhlas se zásahem do krajinného rázu měl být vydán ve formě závazného stanoviska. Stavba podle žalobce bude svou velikostí a rozlohou výrazně zasahovat do krajinného rázu.
8. Podle žalobce pokud Ministerstvo zdravotnictví potvrdilo stanovisko Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina, nijak se nevypořádalo s námitkou, že předmětné stanovisko nijak neřeší a neposuzuje nárůst hluku z navýšení kapacity ani hluk ze stavební činnosti, který bude vznikat při samotné realizaci stavby.
9. Žalobce dále uvádí, že v odvolání dostatečně konkretizoval námitky uplatněné v rámci územního řízení, s nimiž se podle žalobce stavební úřad nevypořádal. Pokud žalovaný uvedl, že neví, o jaké námitky se mělo jednat, postupoval nezákonně. Podle žalobce mělo být správní řízení zastaveno, neboť žadatel doklady požadované pro územní řízení doplnil až po uplynutí lhůty 30 kalendářních dnů.
10. Podle žalobce je doložená smlouva o právu stavby na cizím pozemku absolutně neplatná, neboť smluvními stranami je jedna osoba. Žalobce rovněž poukazuje na to, že závazek stavebníka týkající se plánované výstavby je podepsaný na souhlasu odvolatelů k žádosti stavebníka o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby kravína a je tak součástí územního řízení. Žadatel by tento závazek měl dodržet, což se díky plánované výstavbě teletníku ve vzdálenosti menší než 170 metrů neděje. Stavba tak podle žalobce neměla být povolena.
11. Žalobce konečně namítá, že pokud žalovaný ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí vydal podle stavebního zákona ve znění pozdějších předpisů, tak měl postupovat podle jiného právního předpisu, neboť od 1.1.2018 došlo k zásadní novelizaci stavebního zákona.
12. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice a navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
14. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

15. L. Č. se jako osoba zúčastněná na řízení vyjádřil tak, že žalobce o přístavbě teletníku k nové stáji pro dojnice od počátku věděl. Odkazuje také na odborná vyjádření a

stanoviska dotčených orgánů, podle kterých přístavba teletníku nemůže ohrozit zdraví obyvatelstva a ani omezit životní standard nejbližších sousedů. Dále upozorňuje na svobodu podnikání a její ochranu; s důvody podané žaloby tedy nesouhlasí.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno územní rozhodnutí o umístění stavby „Přístavba zemědělské stavby - „Rodinná mléčná farma“ - Sirákov“ vydané k žádosti stavebníka ze dne 25.5.2015.
19. Zdejší soud považuje za vhodné k věci předeslat, že, jak plyne z rozhodnutí stavebního úřadu (str. 9 a str. 12 prvostupňového rozhodnutí), posouzení nyní přezkoumávaného územního rozhodnutí předcházelo posouzení záměru „Rodinná mléčná farma Sirákov“, v jehož rámci došlo rovněž k posouzení tohoto záměru ve zjišťovacím řízení ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“).
20. Zjišťovací řízení na záměr „Rodinná mléčná farma Sirákov“ bylo ukončeno dne 26.4.2011 se závěrem, že tento záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb. Předmětem uvedeného zjišťovacího řízení byla ustájovací kapacita 96,5 dobytčích jednotek (dále jen „DJ“) (18 ks dojnic 1. laktace, tj. 18 DJ, 42 kusů dojnic 2. laktace, tj. 50,4 DJ, 40 kusů jalovic 7-24 měsíců, tj. 24,8 DJ, 15 kusů telat do 6 měsíců, tj. 3,3 DJ).
21. Pokud jde o nyní povolený záměr, tak z vyjádření Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 7.7.2016, č.j. KUJI 42352/2015 OZPZ 76/2015 Fr, plyne, že přístavbou pro ustájení 15 kusů telat, tj. 3,3 DJ, nedojde na farmě Sirákov k překročení ustájovací kapacity 96,5 DJ, která byla projednána v roce 2011 ve zjišťovacím řízení.
22. V nyní posuzované věci tedy vydání napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového územního rozhodnutí, nepředcházelo rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb. vydané ve zjišťovacím řízení, a nejedná se tím spíše ani o rozhodnutí vydané v tzv. navazujícím řízení ve smyslu § 3 písm. g) bodu 1 zákona č. 100/2001 Sb., podle něhož je navazujícím řízením řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o územní řízení.
23. Žalobce předně namítá, že se stavební úřad jasně nevypořádal s otázkou, zda je umístění stavby v souladu s územním plánem obce Sirákov, neboť v mezidobí od podání žádosti

stavebníka došlo ke změně regulace daného území. Podle žalobce žalovaný toliko odkázal na vypořádání této otázky stavebním úřadem a komparace staré a nové regulace tudíž nebyla provedena. Zdejší soud k takto formulované žalobní námitce poznamenává, že z ní explicitně neplyne, že by žalobce namítal, že by prvostupňový orgán či žalovaný vycházeli z původního (již neúčinného) znění územního plánu, bez jeho změny č. 1, č.j. RÚP/492/15/DF, účinné od 25.3.2017, a nic takového neplyne ani z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jak bude rozvedeno níže.

24. Podle § 90 písm. a) a b) stavebního zákona (ve znění ke dni vydání územního rozhodnutí) v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.
25. Jak plyne ze správního spisu, žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že „...*předmětnou stavbu je třeba posoudit z hlediska souladu s novým platným a účinným územním plánem obce, tj. postavit najisto, zda je napadené rozhodnutí v souladu s § 90 písm. a) stavebního zákona. Takové posouzení musí provést jak stavební úřad dle § 90 písm. a) stavebního zákona, tak ale též dotčený orgán na úseku územního plánování dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.*“.
26. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že změna územního plánu č. 1 nabyla účinnosti dne 25.3.2017 před vydáním prvostupňového rozhodnutí (k němuž došlo dne 11.4.2017). Stavební úřad se otázkou souladu záměru z hlediska územního plánování zabýval (zejména na str. 19 a 20 svého rozhodnutí), přičemž vycházel ze znění územního plánu Sirákov ze dne 19.8.2009, č.j. RUP/490/07/DF, včetně změny č. 1, č.j. RÚP/492/15/DF, účinné od 25.3.2017. Stavební úřad tedy posuzoval soulad záměru s územními regulativy platnými ke dni vydání svého rozhodnutí; postupoval tudíž v souladu se zákonem, přičemž uvedený postup jako správný aproboval i žalovaný. Za dané situace je požadavek žalobce na to, aby se žalovaný věnoval porovnání nové (platné a účinné) regulace území s již neplatnými regulativy, neopodstatněný; taková povinnost pro stavební úřad (ani pro žalovaného) ze žádného právního předpisu neplyne. Pro posouzení splnění požadavků stavebního zákona ve smyslu § 90 písm. a) a b) stavebního zákona je nadbytečné porovnávat soulad záměru s již neúčinným zněním územního plánu. Nelze tak souhlasit s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a jeho rozporem s § 68 odst. 3 větou první správního řádu, podle níž se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
27. Pokud žalobce namítá, že pásová výsadba dřevin na východní straně není dostatečnou ochranou před zápachem, který se, vzhledem k blízkosti nemovitosti žalobce, bude šířit po směru větru, tak jak uvedl již stavební úřad, podle závazného stanoviska ze dne 28.4.2015, č.j. ŽP/665/15/JK, vydaného Městským úřadem Žďár nad Sázavou, odborem životního prostředí, orgán ochrany ovzduší souhlasí s umístěním a stavbou stacionárního zdroje – stáje pro telata 15 ks ve věku 0 až 6 měsíců. Podle stavebního úřadu se orgán ochrany ovzduší při vydávání souhlasného závazného stanoviska opíral o „Návrh ochranného

pásma chovu zvířat, posouzení možného dosahu pachových emisí v okolí střediska chovu zvířat“, zpracovaný Ing. P. P. k březnu 2011, podle jehož modelového propočtu lze předpokládat, že dosah pachových emisí nezasáhne obytnou zástavbu obce Sirákov a nemělo by docházet k nadměrnému obtěžování obyvatel zápachem z chovu. Nejbližší objekt hygienické ochrany – obytný dům východně od stáje, parc. č. X, se přitom nachází mimo navržené ochranné pásmo chovu. Návrh ochranného pásma vychází z větrné růžice ČHMÚ, převládající četnost větru je ze směru na nejbližší objekt hygienické ochrany vyrovnaný s četností větru ze směru od nejbližšího objektu hygienické ochrany. Stavební úřad také uvedl, že ochranné pásmo bylo vyhlášeno Městským úřadem Žďár nad Sázavou, odborem stavebním, dne 31.5.2011 pod č.j. SU/517/11/Šu-4-Rozh. Dále stavební úřad rozvedl podmínky výše uvedeného závazného stanoviska, kdy současně upozornil na neohlášené místní šetření Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru životního prostředí, dne 25.6.2016, provedené na základě podnětu ve věci obtěžujícího zápachu z mléčné farmy v Sirákově, které vyústilo v závěr, že nebylo zjištěno porušení zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon č. 201/2012 Sb.“). Dále stavební úřad upozornil na skutečnost, že dne 8.8.2016 byl předložen návrh aktualizace ochranného pásma chovu hospodářských zvířat zpracovaný Ing. P. P. k červenci 2016, který má také hranici ochranného pásma chovu mimo objekt hygienické ochrany (rodinný dům žalobce); dne 12.9.2016 bylo pod č.j. SÚ/1340/16/Dol-4-Rozh vydáno územní rozhodnutí o změně územního rozhodnutí o ochranném pásmu na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X a X. Závazné stanovisko ze dne 28.4.2015 zůstalo v platnosti. Podle zdejšího soudu žalobce v průběhu územního řízení ničím nedoložil, že jeho nemovitost bude zasažena zápachem z umísťované stavby a uvedené závěry správních orgánů ničím nevyvrátil, a nečiní tak ani v žalobě.

28. Pokud jde o námitku, že bez kompletní pachové studie není možné s jistotou konstatovat, že se zápach nedotkne obytné zástavby obce, tak podle zdejšího soudu z ničeho neplyne, že by v daném případě musela být pachová studie provedena, a to především s ohledem na výše uvedené souhlasné závazné stanovisko a stanovené ochranné pásmo. Jak uvedl již stavební úřad, z pohledu zákona č. 201/2012 Sb. je rodinná mléčná farma Sirákov zařazena jako zdroj znečišťování ovzduší nevyjmenovaný v příloze č. 2 k tomuto zákonu, přičemž pachová studie – rozptylová studie hodnotící příspěvek daného zdroje k imisní situaci z pohledu pachových látek, není dle zákona č. 201/2012 Sb. požadována ani u zdrojů vyjmenovaných v příloze č. 2 k tomuto zákonu i s ohledem na skutečnost, že právní úprava ochrany ovzduší nestanovuje pro pachové látky imisní limit potřebný k vyhodnocení závěru rozptylové studie.
29. Zdejší soud proto nesouhlasí se žalobcem v tom, že by správní rozhodnutí odporovala § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu, tedy že by správní orgány nezjistily všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu; pokud stavební zákon vycházel z rozhodnutí o ochranném pásmu, resp. jeho změny, a dále ze souhlasného závazného stanoviska z hlediska ochrany ovzduší, nelze tvrdit, že by takovému požadavku nedostál. Tyto podklady se přitom vztahovaly k provozu záměru sloužícího k chovu zvířat a je v nich komplexně zohledněna otázka možného zápachu.
30. Pokud jde o výtky žalobce vůči podmínce prvostupňového rozhodnutí týkající se sadových úprav (bod 8 podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavby), podle níž je

nutno v další fázi projektu řešit projekt ozelenění farmy při respektování následujících zásad v projektu sadových úprav: z jižní strany stáje předsadit několik stromů a keřů (pásová výsadba) k pohledovému odclonění objektu z těchto stran; výsadbu provést použitím vhodných domácích druhů dřevin, tak žalobce předně nesouhlasí se žalovaným, že je tato podmínka stanovena dostatečně určitě a že z ní plyne, že konkrétní sadové úpravy budou posuzovány ve stavebním řízení. Podle žalobce měla být tato podmínka v souladu „s požadavkem procesu EIA“ stanovena přesně a to již pro fázi územního řízení.

31. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobce zjevně odkazuje na závěr zjišťovacího řízení Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí, ze dne 26.4.2011, č.j. KUJI 34274/2011, OZP454/2011 Váv, vydaný dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. na záměr „Rodinná mléčná farma Sirákov“. Bez ohledu na to, že stavební úřad mezi podmínky nyní posuzovaného záměru přistavby teletníku v rámci farmy zařadil opětovně i podmínku realizace původního projektu, která nutně musela být splněna při samotné stavbě „Rodinná mléčná farma Sirákov“, tak podle zdejšího soudu předně ze žádného stanoviska dotčených orgánů neplyne, že by ozelenění, resp. výsadba dřevin, měla být v konkrétní podobě řešena již v územním řízení (z povahy věci si ani nelze představit provádění pásové výsadby dřevin dříve, než vůbec započne samotná stavební činnost). Přestože by bylo jistě vhodnější, aby stavební úřad namísto formulace „v další fázi projektu“ přesně specifikoval, o jakou fázi (tu zjevně stavební řízení) se má jednat, toto pochybení, i s ohledem na obsah souhlasného závazného stanoviska, pokud jde o vliv záměru na ovzduší, nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí; zdejší soud proto souhlasí se závěrem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že konkrétní sadové úpravy budou řešeny a posuzovány v další fázi projektové dokumentace v navazujícím stavebním řízení. Stanovením takto formulované podmínky nadto nemohl být žalobce nikterak zkrácen na svých právech, a to již z toho důvodu, jak bylo rozvedeno výše, že vliv zápachu na případnou kvalitu prostředí žalobce nebyl prokázán. Nebyl dán rovněž důvod k tomu, aby žalovaný řešil „námitku“, že stromy a keře začnou plnit účel odclonění stavby až za několik let, pokud vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, proč jsou argumenty žalobce o jeho zasažení zápachem liché.
32. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že stavební úřad za závaznou podmínku stanovil doporučení týkající se použití biotechnologických přípravků pro snížení emisí amoniaku a snížení zápachu a že doporučení dotčeného orgánu považuje stavební úřad za závaznou podmínku. Podle žalobce uvedenou podmínku nelze považovat za kontrolovaně stanovenou.
33. Bez ohledu na obtížnou uchopitelnost této žalobní argumentace z hlediska dotčení žalobce vytýkaným postupem správních orgánů, je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedenou odvolací námitku s odkazem na § 149 odst. 1 správního řádu, podle něhož je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí, vypořádal, když uvedl, že zapracování obsahu souhlasného závazného stanoviska (včetně pasáže doporučujícího rázu vztahujícího se až k provozu stacionárního zdroje) do územního rozhodnutí má zákonnou oporu, přičemž uvedením dalších doporučujících a v podstatě preventivních opatření při provozu stacionárního zdroje stavebním úřadem se tyto nestávají závaznými.

34. Podle zdejšího soudu, jedná-li se o technologické postupy týkající se až samotného provozu farmy, nelze stavebnímu úřadu vytýkat, a to zejména s ohledem na obsah souhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší k záměru, že již ve fázi územního řízení nestanovil ve výroku použití biotechnologických přípravků jako závaznou podmínku územního rozhodnutí, nýbrž pouze odkázal na nutnost respektovat podmínky a požadavky dotčených orgánů uvedených ve stanoviscích, vyjádřeních a souhlasech, kdy poté jejich obsah citoval, včetně pasáže „provozovatel zajistí správné vedení technologických postupů...zejména....doporučujeme použít biotechnologických přípravků pro snížení emisí amoniaku a snížení zápachu (do krmiva, hluboké podestýlky...)“. Stanovení podmínek týkajících se správných technologických postupů v souladu se závazným stanoviskem orgánu ochrany ovzduší je případně namístě až v dalších fázích řízení, jež souvisí již s uvedením přístavby (odchovny telat) do provozu, kdy kupř. ve stavebním povolení lze stanovit podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání (§ 115 odst. 1 stavebního zákona). Naopak účelem územního řízení je posoudit, zda je záměr v souladu mimo jiné s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky dotčených orgánů, k čemuž v posuzované věci došlo.
35. Namítá-li žalobce zmatečnost výrokové části prvostupňového rozhodnutí z toho důvodu, že stavební úřad pouze kopíroval texty stanovisek dotčených orgánů, kdy není zcela jasné, co je podmínkou a co pouhým konstatováním faktů, tak k tomu zdejší soud uvádí, že pokud jsou ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí citovány texty vyjádření či závazných stanovisek dotčených orgánů, z nichž některé neobsahují podmínky či požadavky, tato skutečnost nemá podle zdejšího soudu za následek zmatečnost či nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Nelze ani souhlasit s tím, že není jasné, co je podmínkou a co pouhým konstatováním faktů, neboť z citací konkrétních písemností dotčených orgánů plyne, co je závaznou podmínkou a které části mají pouze doporučující charakter. Ani to, že žalobce musel jednotlivé podmínky ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí vyhledávat, nemá za následek nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a podle zdejšího soudu se nejedná o důvod pro zrušení takového rozhodnutí.
36. Žalobce dále namítá absenci souhlasu se zásahem do krajinného rázu. I s touto námitkou se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, kdy odkázal na souhrnné vyjádření Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 14.4.2015, č.j. ŽP/607/15/MM, v němž uvedený orgán z hlediska ochrany přírody konstatuje „bez připomínek“, a na písemnost Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství, jako nadřízeného správního orgánu dotčenému správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, ze dne 25.1.2016, č.j. KUJI/7458/2016 OŽPZ/175/2016/Slo, v níž tento orgán uvedl, že vydání závazného stanoviska je nadbytečné, pokud má záměr na krajinný ráz zanedbatelný vliv, přičemž o skutečnosti, že se závazné stanovisko nebude vydávat, musí být žadatel zpraven; Městský úřad Žďár nad Sázavou, odbor životního prostředí a zemědělství, tuto povinnost splnil. Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství, také dne 6.1.2016 ověřil situaci na místě samém a dospěl k závěru, že přístavba stáje se bude pohledově uplatňovat jen ve směru od severu a to velmi slabě (vzhledem k výšce navrhované resp. stojící stavby, vzhledem k mírnému sklonu terénu a vzhledem ke stávajícímu zemědělskému areálu v k.ú. Poděšín).

37. Podle zdejšího soudu je z uvedeného zjevné, že příslušné správní orgány se otázkou možného zásahu do krajinného rázu dostatečným způsobem zabývaly, přičemž z jejich závěrů plyne, že daný záměr bude mít zanedbatelný vliv; za uvedené situace tak nebylo vydání závazného stanoviska nezbytné a nelze tak dovozovat ani s odkazem na žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 7 As 21/2011-87, podle něhož souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 12 odst. 2 věty první zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), je nezbytný u každého zásahu, u něhož existuje nikoli bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a to i v případě, že současně nedojde k jeho změně. Jak rovněž upozornil žalovaný, změnou územního plánu č. 1 obce Sirákov je navrhovaná stavba v zastavěném území v ploše výroba a skladování – zemědělská a lesnická prvovýroba, v němž bylo v součinnosti s orgánem ochrany přírody a krajiny dohodnuto a stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu, tudíž je věc podřaditelná pod § 12 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., podle něhož se krajinný ráz neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody. Zdejší soud uvedeným závěrům nemá co vytknout, přičemž žalobce svoji námitku, že stavba svou velikostí a rozlohou bude významně zasahovat do krajinného rázu, nijak blíže nezduodňuje a ani své tvrzení nedokládá.
38. Žalobce dále namítá, že závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina, územního pracoviště Žďár nad Sázavou, ze dne 29.4.2015, č.j. KHSV/06028/2015/ZR/HP/Jur, neřeší a neposuzuje nárůst hluku z navýšení kapacity stavby, ani hluk ze stavební činnosti, který bude vznikat při samotné realizaci stavby; touto otázkou se nezabývá ani Ministerstvo zdravotnictví, které v rámci prošetření věci závěr uvedeného orgánu potvrdilo.
39. K tomu zdejší soud uvádí, že jelikož žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí napadal obsah uvedeného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice, vyžádal si žalovaný potvrzení či změnu tohoto stanoviska u Ministerstva zdravotnictví, které po prošetření věci písemností ze dne 27.7.2017, č.j. MZDR 31673/2017-4/OVZ, uvedené závazné stanovisko potvrdilo. Jelikož žalobce tento závěr zpochybnil, požádal žalovaný o posouzení vznesených námitek z hlediska jejich relevantnosti a sdělení, zda například nezakládají důvod k revizi žalobcem zpochybněného posouzení Ministerstva zdravotnictví; podle dopisu ministra zdravotnictví ze dne 11.12.2017, č.j. MZDR 57874/2017-3/PRO, vydaného na podkladě závěru rozkladové komise, nebyly shledány důvody k zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 149 odst. 5 ve spojení s § 94 a násl. správního řádu.
40. Zdejší soud souhlasí se závěrem žalovaného, že stavební úřad je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu a také žalovaný je vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčeného orgánu. Nadto ze stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 27.7.2017, č.j. MZDR 31673/2017-4/OVZ, plyne, že ministerstvo se zabývalo žalobcem namítaným nárůstem hluku. Pokud jde o namítaný hluk ze samotné stavební činnosti, tak tato námitka se týká problematiky řešené nikoli v územním, nýbrž až ve stavebním řízení.

41. Pokud jde o namítaný rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, žalobce upozorňuje, že již v odvolání namítal, že je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že nekonkretizoval, o jaké námitky se jedná.
42. K tomu zdejší soud uvádí, že ani v žalobě žalobce nespecifikuje, o jaké námitky uplatněné v řízení před prvostupňovým orgánem by se mělo jednat. Žalobce v odvolání uváděl, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, že stavební úřad nesprávně vypořádává některé věcné námitky pouhým odkazem na stanoviska dotčených orgánů (k čemuž odkázal příkladmo na odvolací důvod týkající se závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina ze dne 29.4.2015, sp. zn. KHSV/06028/2015/ZR/HP/Jur), dále citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu a dodal, že důsledkem postupu stavebního úřadu je to, že konkrétní námitky směřující k nesplnění povinnosti souladu žádosti o vydání územního rozhodnutí s požadavky zvláštních právních předpisů (§ 90 písm. e/ stavebního zákona) nebyly v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně vypořádány.
43. Podle zdejšího soudu žalovaný na tuto argumentaci v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem reagoval, když uvedl, že není zřejmé, jaké konkrétní věcné námitky nebyly zákonem předvídaným způsobem stavebním úřadem vypořádány, přičemž ve světle žalobcem uváděné judikatury stavební úřad vznesené námitky vůči výstupům dotčených orgánů a tedy v otázkách spadajících do jejich působnosti následně řešil v součinnosti s nimi, kdy si k nim vyžádal odborná vyjádření či stanoviska, což se odrazilo v odůvodnění rozhodnutí. S námitkou týkající se závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina, územní pracoviště Žďár nad Sázavou, ze dne 29.4.2015, sp. zn. KHSV/06028/2015/ZR/HP/Jur, se přitom žalovaný vypořádal zvlášť. Této žalobní námitce proto nemůže zdejší soud přisvědčit.
44. Žalobce dále namítá, že územní řízení mělo být zastaveno, neboť žadatel doplnil požadované doklady až po uplynutí 30 kalendářních dnů.
45. K tomu ze správního spisu plyne, že stavební úřad výzvou ze dne 4.5.2016, č.j. SÚ/966/15/Kle-29-Výzv, vyzval žadatele k doplnění dalších podkladů, konkrétně dokladu prokazujícího jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu, doklad o zrevidování ochranného pásma, přičemž mu usnesením stanovil lhůtu v délce 30 dní k doplnění, a řízení přerušil. V prvostupňovém rozhodnutí poté stavební úřad zdůvodnil, že při revidování ochranného pásma, pro které vydal Městský úřad Žďár nad Sázavou územní rozhodnutí o ochranném pásmu ze dne 31.5.2011, č.j. SÚ/517/11/Šu-4-Rozh, bylo zjištěno, že by realizací stavby došlo ke změně ochranného pásma; po tomto zjištění si nechal žadatel zpracovat nové podklady a hned po jejich zpracování podal dne 12.7.2016 žádost o změnu územního rozhodnutí o ochranném pásmu pro stavbu Rodinném mléčné farmy. Podle stavebního úřadu tedy žadatel postupoval tak, aby doplnil podklady žádosti, přičemž nemohl ovlivnit, kdy zašlou podklady dotčené orgány, podklady byly doplňovány postupně a posledním podkladem bylo sdělení Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru životního prostředí, dne 5.12.2016.
46. Podle zdejšího soudu nelze souhlasit se žalobcem, že by žalovaný dovodil, že žadatel doplnil podklady včas. Žalovaný připustil, že není zcela zřejmé, kdy žadatel doplnil požadované podklady, současně ale upozornil, že žadatel žádostí ze dne 12.7.2016 vyvolal

územní řízení o změně ochranného pásma, které úzce souvisí s předmětem projednávaného územního řízení, přičemž v téže době v rámci vedeného územního řízení stavební úřad též shromažďoval v součinnosti s jednotlivými dotčenými orgány podklady nezbytné pro své rozhodnutí. Podle zdejšího soudu lze souhlasit se žalovaným, že zastavení řízení by v daném případě, s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů, znamenalo ryze formalistický přístup, jehož jediným důsledkem by prakticky bylo pouze to, že by žadatel podal svoji žádost znovu. V daném případě nelze podle zdejšího soudu dovozovat, že by žadatel neplněním svých povinností územní řízení zdržoval a prodlužoval, neboť včasnost doplnění podkladů zjevně nezávisela zcela na jeho vůli, a současně z ničeho neplyne, že by měl stavební úřad v průběhu řízení indicie o tom, že by žadatel chybějícími podklady nedisponoval a že jimi ani v brzké době disponovat nebude. Byť ze spisového materiálu neplyne, že by žadatel žádal za účelem doplnění podkladů o prodloužení lhůty, tak za dané situace podle zdejšího soudu stavební úřad nepochybil, pokud řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nezastavil. Ani tato námitka tudíž není důvodná.

47. Žalobce také namítá, že smlouva o právu provedení stavby na cizím pozemku je absolutně neplatná, neboť smluvními stranami je jedna osoba.
48. Jak uvedl již žalovaný v napadeném rozhodnutí, žádost o vydání územního rozhodnutí podal L. Č. jako podnikající fyzická osoba, přičemž vlastníkem dotčených pozemků a stavby je taktéž L. Č. Aniž by zdejší soud hodnotil dotčenou smlouvu o právu stavby na cizím pozemku ze dne 10.5.2016 z hlediska její platnosti, jedná se o zcela dostatečný doklad o právu stavebníka provést stavbu na předmětných pozemcích ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona; z uvedené argumentace žalobce nadto podle zdejšího soudu není zjevné, jakým způsobem má tvrzená vada negativně zasahovat do jeho subjektivních veřejných práv, k jejichž ochraně účel soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů směřuje.
49. Pokud jde o závazek uzavřený mezi stavebníkem a žalobcem, tak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že „Stavebník před časem slíbil odvolatelům, že pokud budou souhlasit se současnou výstavbou ve vzdálenosti 170 m, tak již v budoucnu nebude přistavovat žádný kravín směrem k jejich domu. Tento závazek stavebníka je podepsaný na souhlasu odvolatelů k žádosti stavebníka o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby kravína.“.
50. Žalovaný se s touto námitkou dostatečným způsobem vypořádal s odkazem na závěry stavebního úřadu, který ve svém rozhodnutí upozornil na skutečnost, že žalobce a H. S. v rámci řízení ve věci územního rozhodnutí o ochranném pásmu vedeného pod sp. zn. SÚ/517/11/ŠU, ve svém stanovisku souhlasili s vydáním rozhodnutí o vyhlášení ochranného pásma chovu zvířat, které se týkalo celého areálu včetně teletníku; při zjišťovacím řízení byl předložen záměr pro areál včetně teletníku, který zatím nebyl realizován, přičemž během užívání stávajících staveb zjistil vlastník potřebu dobudování areálu – teletníku, čili potřebu zrealizovat celý záměr, který byl posuzován ve zjišťovacím řízení.
51. Zdejší soud tak s ohledem na uvedené nesouhlasí s argumentem, že stavebník nevzal v potaz svůj závazek. Skutečnost, že by stavebník dobudováním teletníku vybočil

z parametrů původního záměru, žalobce ničím nedokládá, přitom opak plyne z vyjádření Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 7.7.2016, č.j. KUJI 42352/2015 OZPZ 76/2015 Fr, podle něhož přístavbou pro ustájení 15 kusů telat, tj. 3,3 DJ nedojde na farmě Sirákov k překročení ustájovací kapacity 96,5 DJ, která byla projednána v roce 2011 ve zjišťovacím řízení.

52. Žalobce dále namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z nesprávného znění stavebního zákona. Žalobce k tomu odkazuje na novelizaci stavebního zákona účinnou od 1.1.2018.
53. Zdejší soud v tomto směru žádné pochybení žalovaného neshledal. Z výroku napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 5 správního řádu. Pokud jde o příslušná ustanovení stavebního zákona, tak ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí, které prvostupňový orgán vydal podle § 79 a § 92 odst. 1 stavebního zákona; na tomto postupu stavebního úřadu nelze podle zdejšího soudu shledávat žádnou nesprávnost, neboť dotčená ustanovení stavebního zákona upravují vydávání územního rozhodnutí, resp. rozhodnutí o umístění stavby. Pokud jde o novelizaci stavebního zákona účinnou od 1.1.2018, tak podle čl. II bodu 10 přechodných ustanovení ke změně stavebního zákona zákonem č. 225/2017 Sb. správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů. Na danou věc tedy uvedená novelizace stavebního zákona nedopadala.
54. Žalobce dále namítá, že coby účastník řízení měl právo získat kopii dokumentace stavby. K tomu zdejší soud uvádí, že podle záznamu ze dne 26.6.2015, č.j. SÚ/966/15/Kle-7-Zazn, byla žalobci poskytnuta k nahlédnutí dokumentace podaná ve věci územního řízení a stavebního řízení pro stavbu „Přístavba zemědělské stavby – „Rodinná mléčná farma“ – Sirákov“ a byly mu poskytnuty kopie některých dokladů, avšak nebyla mu poskytnuta kopie projektové dokumentace s odůvodněním, že nebyl předložen souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká v souladu s § 168 stavebního zákona. Správním spisem dále prochází usnesení ze dne 11.5.2016, č.j. SÚ/966/15/Kle-41-Odep, sp. zn. SÚ/966/15/Kle, kterým bylo žalobci odepřeno právo pořízení kopií projektové dokumentace, která je součástí spisu sp. zn. SÚ/966/15/Kle, z týchž důvodů.
55. Podle § 168 odst. 2 stavebního zákona se vedení spisové služby a nahlížení do spisu řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu. Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. V odůvodněných případech lze usnesením odepřít nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku.
56. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2019, č.j. 2 As 256/2017-48, jímž byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5.6.2017, č. j. 29 A 107/2015-86, na který odkazuje žalovaný na podporu své argumentace k obsahově totožné odvolací námitce, *„Právo na pořízení kopie spisu či jeho části, které je součástí práva nahlížet do spisu účastníků řízení, jejich zástupců, případně jiných osob, které prokážou právní zájem nebo jiný*

vážný důvod, je právem, jež v první řadě slouží k zajištění ústavně zakotveného práva účastníků domáhat se stanoveným postupem svého práva u tzv. jiného orgánu (správního orgánu) ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Zjednodušeně řečeno lze říci, že informace, které účastník získá nahlážením do spisu a případným pořízením kopií z něho, mají sloužit k tomu, aby mohl řádně a efektivně hájit svá práva v řízení podle stavebního zákona. Kopie mají sloužit k tomu, aby účastníkovi umožnily hlubší (např. domácí) studium daných listin, k tomu, aby měl dobrý přehled o obsahu spisu (zavedl si ve věci, v níž je účastníkem, jakýsi svůj domácí spis, s ním může pohodlně pracovat, a v neposlední řadě i k tomu, aby okopírované listiny předložil svému poradci, odbornému konzultantovi, odborníkovi na určité dílčí aspekty stavební činnosti aj. k hlubší analýze, oponentuře apod. Mimo řízení může nahlázení do spisu a pořizování kopií listin z něho sloužit k ochraně jiných legitimních zájmů a ústavně zaručených práv dotčených osob, zejména k ochraně práv vlastníků stavby, o niž jde, vlastníků sousedních staveb či osob, které mohou být stavbou, jejím provozem či jejími jinými účinky dotčeny ve svých vlastnických nebo jiných právech...§ 168 odst. 2 věta druhá stavebního zákona představuje odchylnou, speciální úpravu ve vztahu k § 38 odst. 4 správního řádu pro případy poskytování kopií spisu, konkrétně pak pro poskytování kopií dokumentace stavby, a stanovením podmínek tak omezuje právo účastníka či jiné osoby na to, určitým způsobem disponovat informacemi ze správního spisu...Ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona tedy požaduje po žadateli o poskytnutí kopie dokumentace stavby, který musí splňovat podmínky § 38 správního řádu, aby společně se svou žádostí předložil i souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká, nebo jejich právních nástupců. Pokud však žadatel požadovaný souhlas podle citovaného ustanovení nepředloží, musí stavební úřad posoudit, jakou část dokumentace stavby žadatel požaduje, z jakého tak činí důvodu, zda je tento důvod věrohodný a nezastírá se jím ve skutečnosti jiný, nepřípustný důvod a zda je důvod poskytnutí dostatečně důležitý v porovnání s možnou hrozbou zneužití dokumentace a dotčení právem na vlastnictví pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby (čl. 11 Listiny). Poté, co ověří rozhodné skutečnosti, posoudí, kterému z konkurujících si práv má být dána přednost, případně může přijmout i jiná vhodná opatření co možná nejvíce optimalizujících řešení střetu práv. Představit si lze například omezení poskytnutí kopie dokumentace jen na určité její části tak, aby zkopírovaná část dokumentace mohla sloužit žadatelem deklarovanému účelu, ale nemohla být zneužita jako podklad pro novou stavbu či její část“.

57. Správní orgány v posuzované věci uvedeným způsobem nepostupovaly, přičemž možnost poskytnutí projektové dokumentace nebo její části omezily pouze na situaci, kdy žalobce doloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká, přičemž žalovaný uvedl, že pouze v situaci, kdy zákonem vyžadovaný souhlas nebude možné z objektivních důvodů získat (nekontaktnost, smrt), bude na místě, aby správní orgán provedl tzv. test proporcionality a vážil konkurující si práva a zdůvodnil nutnost omezení jednoho či více z nich.
58. Byť rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2019, č.j. 2 As 256/2017-48, nemohl být žalovanému ani stavebního úřadu znám, když daný požadavek žalobce posuzovali, tak pokud stavební úřad ani žalovaný v intencích závěrů citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu neposuzovali, za jakým účelem žalobce projektovou dokumentaci požadoval, zda se jedná o věrohodný důvod a zda je tento důvod dostatečně důležitý v porovnání s možnou hrozbou zneužití dokumentace a dotčení právem na vlastnictví

pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby, a tudíž neposoudili, kterému z konkurujících si práv (žalobce či stavebníka, resp. vlastníka projektové dokumentace) má být dána přednost či zda lze učinit i jiná vhodná opatření co nejvíce optimalizující řešení střetu práv, nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že územní řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost územního rozhodnutí, neboť došlo k omezení možnosti žalobce uplatnit svá procesní práva ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2019, č.j. 2 As 256/2017-48.

59. Zdejšímu soudu tudíž s ohledem na zjištěnou vadu nezbylo, než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušit a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

60. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
61. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč (pokud jde o soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, tu nebyl žalobce úspěšný), a dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč, jež spočívají v převzetí věci a přípravě zastoupení, podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného, společně se třemi režijními paušály po 300 Kč, a částkou odpovídající výši DPH, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.
62. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu